

Arrest

**nr. 177 934 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2016 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. KENIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 5 februari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg.

Op 23 januari 2015 bij arrest nr. 136 979 vernietigt de Raad de beslissing van 30 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2015 bij arrest nr. 156 631 vernietigt de Raad de beslissing van 10 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 mei 2016, met kennisgeving op 25 mei 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2014 werd ingediend door:

Naam: K.O. (...)

Voorna(a)m(en): C. (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: KIMPESE

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Op 05.02.2014 diende betrokkene een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent. Op 30.07.2014 werd een weigeringsbeslissing genomen, maar deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.01.2015 wegens onzorgvuldige feitenvinding. Op 10.07.2015 werd door onze diensten een nieuwe beslissing genomen over deze aanvraag. Deze weigering werd opnieuw vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25.11.2015 wegens onjuiste feitelijke vaststellingen met betrekking tot het gezinsleven van betrokkene. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing zich opdringt.

Betrokkene heeft verschillende inbreuken op de openbare orde gepleegd en werd correctioneel veroordeeld: Op 31.07.2013 tot een werkstraf van 60 uren en een geldboete voor diefstal met geweld of bedreiging door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, op 03.10.2014 tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens weerspanningheid.

Betrokkene werd ook herhaaldelijk door de politierechtbank veroordeeld, namelijk:

Op 03.10.2012 (bij verstek) met een rijverbod tot gevolg, op 26.11.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 07.12.2012 (bij verstek) tot een geldboete, op 04.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete, op 05.02.2013 (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod, op 05.09.2013 tot een geldboete, een gevangenisstraf van 3 maanden met geldboete en een rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 10.10.2013 (bij verstek) tot een geldboete en rijverbod van 1 jaar alle categorieën, op 25.08.2014 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete (gedeeltelijk met uitstel) en een rijverbod van 1 jaar, op 02.09.2014 tot een gevangenisstraf van 1 maand, een geldboete en rijverbod van 12 maanden, op 08.05.2015 (bij verstek) tot een gevangenisstraf van 10 maanden, een geldboete en een rijverbod van 1 jaar, op 25.02.2016 tot een gevangenisstraf van 14 maanden en een rijverbod van 6 maanden.

Bijkomend blijkt uit de opsluitingsfiche d.d. 24.02.2016 dat betrokkene op 21.10.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid - tegenover bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene heeft verzet aangetekend en het werd ontvankelijk verklaard. Verder is hierover nog geen informatie ontvangen door onze diensten.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene heeft twee dochters, geboren in 2008 en 2012. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat zowat elke aanvankelijke veroordeling bij verstek is moeten gebeuren en dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene

blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd, zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. Het is niet omdat betrokkene herhaaldelijk daarvoor bij verstek werd veroordeeld dat hij telkens bij de wegcontrole geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat hij zich moet in orde stellen. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Daarbovenop blijkt uit de opsluitingsfiche dat betrokkene werd veroordeeld voor slagen en verwondingen bij een familielid.

Deze veroordelingen getuigen wel degelijk van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie van de correctionele veroordelingen.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat een van de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

"(...)

Uit deze motivering blijkt geenszins dat de administratieve overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de zaak. Opnieuw zijn er onjuiste feitelijke vaststellingen (1) en blijkt niet uit de beslissing dat de belangen van de samenleving afdoende zijn afgewogen tegen de belangen van art. 8 EVRM (2).

1. 1. Onjuiste feitelijke vaststellingen

Reeds tweemaal vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de administratieve overheid betreffende verzoeker, nl. op 23 januari 2015 en op 25 november 2015. Dit omwille van onjuiste feitelijke vaststellingen.

Het is dan ook frappant te lezen dat de administratieve overheid ook in deze bestreden beslissing dezelfde onnauwkeurigheden blijft begaan.

De administratieve overheid werd reeds door de Raad op de vingers getikt omwille van het door elkaar gebruiken van vonnissen op verstek en op verzet, het inroepen van vonnissen die (omwille van verzet) niet meer bestonden en het vermelden van de vervangende gevangenisstraffen in plaats van de hoofdstraffen.

In de aanpassing die in de tekst van de bestreden beslissing werd gedaan wordt opnieuw een onnauwkeurigheid in die zin begaan, wanneer de administratieve overheid het vonnis van de Mechelse politierechtbank dd. 25 februari 2016 aanhaalt, en 'vergeet' te vermelden dat de gevangenisstraf niet effectief maar met uitstel werd opgelegd voor wat betreft 12 maanden.

De politierechter motiveert dat er aanleiding bestaat te geloven dat verzoeker zich zal beteren. (stuk 5).

Er mag minstens van de administratieve overheid worden verwacht dat zij nauwkeurig zijn in hun weergave van vonnissen en uitspraken!

Erger is de zoveelste onnauwkeurigheid betreffende de kinderen van verzoeker. De eerdere beslissing van de administratieve overheid werd door de Raad in haar beslissing van 25 november 2015 vernietigd omdat de administratieve overheid sprak van één kind en verzoeker in werkelijkheid twee kinderen had.

De Raad stelde toen:

"Verzoeker voert echter aan –en staaft dit aan de hand van geboorteaktes- dat hij echter niet één, maar twee dochters heeft. De gevoerde proportionaliteitsafweging gaat dan ook uit van onjuiste feitelijke vaststellingen met betrekking tot het gezinsleven en is hier bijgevolg door aangetast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, optredend als annulatierechter, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Het middel is in de aangegeven mate gegrond."

(RvV, arrest nr. 156 631 van 25 november 2015 in de raad RvV 176 345 / VIII, eigen onderstropping)

In de bestreden beslissing is hiermee 'rekening gehouden' in die zin dat waar in de vernietigde beslissing stond 'betrokkenes dochter is geboren in 2008' er in de bestreden beslissing nu gecorrigeerd staat 'betrokkene heeft twee dochters, geboren in 2008 en 2012'.

Verder in de bestreden beslissing is men dan weer de tekst van de vorige (vernietigde) beslissing vergeten aan te passen! Er staat nl. nog steeds "(...) gezinsleven zo in de richten dat moeder en kind in België verblijven (...)".

Een nieuw onderzoek van de gezinssituatie heeft de administratieve overheid duidelijk niet ondernomen. Men heeft (op basis van de informatie door verzoeker zelf verstrekt) één aanpassing gedaan in de reeds bestaande tekst, en is er vervolgens één vergeten.

Dit terwijl verzoeker op 16 januari 2015 vader is geworden van P.C.K.O. (...)!

Dit toont opnieuw aan dat de administratieve overheid zich niet eens de moeite getroost om de situatie nauwkeurig na te gaan en opnieuw een kind vergeet. P. (...) is nochtans op 29 januari 2015 door de ouders aangegeven bij de ambtenaar van de burgerlijke stand (stuk 3). Een simpele opzoeking door de administratieve overheid had de geboorte van een derde kindje kunnen aantonen.

In overeenstemming met haar eerdere rechtspraak zal de Raad ook hier moeten vaststellen dat de gevoerde proportionaliteitsafweging opnieuw uitgaat van onjuiste feitelijke vaststellingen met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker, en hier bijgevolg door is aangetast.

De geboorte van een derde kind speelt ook een rol bij de belangenafweging met artikel 8 EVRM, die de administratieve overheid dus duidelijk niet correct heeft uitgevoerd.

1.2. Belangenafweging art. 8 EVRM

De administratieve overheid kan niet in alle redelijkheid tot het besluit komen dat aan art. 8 EVRM geen afbreuk wordt gedaan en dat de genomen maatregel in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: “overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen”.

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

De bestreden beslissing toont niet aan dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker gegrond is op een dringende sociale behoefte of in verhouding zou staan met het nagestreefde doel.

Verzoeker zal uiteraard niet ontkennen veroordelingen te hebben opgelopen. Deze zijn uiteraard betreurenswaardig. Het is echter niet omdat enkele van de veroordelingen bij verstek gebeurden dat hier ‘een onwil tot integratie’ uit afgeleid kan worden door de administratieve overheid. Verstek laten is een recht dat elke beklaagde heeft, zonder dat hier enige ingesteldheid uit afgeleid mag worden.

Het moge echter ook duidelijk zijn dat verzoeker de laatste jaren van koers veranderde en bij kennisname van de laatste vonnissen steeds verzet aantekende om zich persoonlijk te gaan verantwoorden bij de politierechter. Het is ook niet zo dat de feiten telkens in het jaar van veroordeling gepleegd zijn, integendeel.

Er is bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek gebeurd naar of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, quod non. Men heeft eveneens geen rekening gehouden met de evolutie van verzoeker sinds de datum van de feiten.

Zoals eerder aangehaald schrijft de politierechter te Mechelen dat er redenen zijn te geloven dat verzoeker zich betert (stuk 5).

Er zijn geen indicaties dat verzoeker zich na zijn veroordelingen nog verder aan de Belgische wetten onttrekt. Integendeel, hij onttrekt zich geenszins aan de tenuitvoerlegging van de opgelegde straffen, respecteert zijn rijverboden en doet zijn best zich in te zetten voor de maatschappij. Hij wordt hierin uiteraard gesteund door zijn gezin.

De administratieve overheid maakt in haar beslissing geen afweging tussen de geringe maatschappelijke impact van de veroordelingen (hoofdzakelijk door de politierechtbank) en de enorme gevolgen die de weigeringsbeslissing heeft voor de familiale belangen van verzoeker en zijn gezin bestaande uit drie kinderen, beschermd door art. 8 EVRM.

Er wordt op algemene wijze geoordeeld dat het “het gezin immers vrijstaat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest.” (eigen onderstreping) Uiteraard is deze overweging louter formeel.

Dat betrokkene ‘een andere verblijfplaats kan kiezen’ houdt de facto in dat hij zich in een ander land zou moeten proberen te vestigen. Hoe kan verzoeker dan nog genieten van zijn recht op een gezinsleven? Hoe vaak kunnen zijn drie kinderen en zijn partner hem in zo’n omstandigheden zien?

Deze argumentatie geeft blijk van het niet voldoende afwegen van de gezinsbelangen en het nagestreefde doel. Men moet in overweging nemen dat het gaat om ‘twee’ gezinnen, enerzijds mevr. S. (...) en dochters C. (...) en S. (...) en anderzijds mevrouw K.P. (...) en zoon P. (...).

Deze gezinnen hebben al hun belangen in België. De moeders van de kinderen mevr. S. (...) en mevr. K.P. (...) hebben in België vast werk, de vader van verzoeker is in België woonachtig en de kinderen zijn Nederlandstalig. C. (...) en S. (...) gaan in Antwerpen naar school (stuk 6).

Hoe kan het –zoals de administratieve overheid suggereert- ‘het gezin vrijstaan zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen’?

Dit zou dan impliceren dat betrokkenen hun werk zouden moeten opzeggen en de Nederlandstalige kinderen van hun vertrouwde school zouden moeten halen om te proberen zich samen (?) in een ander land te gaan vestigen.

De bestreden beslissing bevat overigens nog de boven reeds aangehaalde onzorgvuldigheid, daar waar verzoeker betrokkene vader is van drie Belgische kinderen.

Er is na de vernietiging van de vorige beslissing duidelijk enkel wat geknipt en geplakt bij de uiterst belangrijke afweging betreffende artikel 8 EVRM, waarbij een kind (zelfs twee) vergeten wordt en waaruit opnieuw blijkt dat de administratieve overheid onzorgvuldig te werk is gegaan en zich allerm minst vergewist heeft van de actuele familiale en economische situatie van het gezin.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

3.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen over te maken, hoewel hiertoe door de Raad te zijn uitgenodigd per schrijven van 18 juli 2016.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, luidt deze bepaling als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8, tweede lid van het EVRM, voorziet dat beperkingen in de uitoefening van het recht op gezinsleven mogelijk zijn indien de inmenging bij wet voorzien is en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

In casu weigert de verwerende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt, verwijzend naar verschillende strafrechtelijke veroordelingen van de verzoekende partij, gemotiveerd dat *"uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving"*.

Aldus is de inmenging in het gezinsleven voorzien bij wet en werd zij genomen in overeenstemming van een van de oogmerken die toelaatbaar zijn overeenkomstig artikel 8.2 van het EVRM. De noodzakelijkheidsvereiste in artikel 8.2. van het EVRM vereist evenwel een proportionaliteitsafweging bij het nemen van die beslissing. De bestreden beslissing motiveert in dit verband: *"Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene heeft twee dochters, geboren in 2008 en 2012. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en verkeersregels in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat zowat elke aanvankelijke veroordeling bij verstek is moeten gebeuren en dat de herhaaldelijke inbreuken die door de politierechtbank zijn veroordeeld eigenlijk altijd over hetzelfde gaan: betrokkene blijkt nooit een rijbewijs op zak te hebben, zijn voertuig blijkt niet verzekerd, zijn voertuig blijkt niet gekeurd te zijn. Het is niet omdat betrokkene herhaaldelijk daarvoor bij verstek werd veroordeeld dat hij telkens bij de wegcontrole geen kennis heeft kunnen nemen van het feit dat hij zich moet in orde stellen. Kennelijk vertikt hij dit eenvoudigweg. Daarbovenop blijkt uit de opsluitingsfiche dat betrokkene werd veroordeeld voor slagen en verwondingen bij een familielid.*

Deze veroordelingen getuigen wel degelijk van het niet-geïntegreerd zijn van betrokkene en evenmin de integratie na te streven, zeker in combinatie van de correctionele veroordelingen.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun

gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

De verzoekende partij voert echter aan - en staaft dit aan de hand van geboorteaktes - dat zij niet enkel twee dochters heeft, maar eveneens vader is van een zoon geboren op 16 januari 2015 in Antwerpen. De nieuwe partner van de verzoekende partij is de moeder van deze zoon. De gevoerde proportionaliteitsafweging gaat dan ook uit van onjuiste feitelijke vaststellingen met betrekking tot het gezinsleven - in feite gaat het om twee gezinnen - en is hier bijgevolg door aangetast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, optredend als annulatierechter, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing.

Daarenboven blijkt uit het uittreksel uit het strafregister van 21 april 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt dat de veroordeling door de politierechtbank van Mechelen op 25 februari 2016 tot een gevangenisstraf van 14 maanden (minstens gedeeltelijk) werd opgelegd met uitstel, terwijl de bestreden beslissing slechts meldt dat het om een gevangenisstraf van 14 maanden gaat. De verzoekende partij, die bij haar verzoekschrift een kopie van het vonnis voegt, verwijt de verwerende partij aldus terecht een onnauwkeurige feitenvinding in deze. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat, zoals de verzoekende partij correct opmerkt, in het vonnis wordt gesteld dat er aanleiding toe bestaat te geloven dat de verzoekende partij zich zal beteren, overweging waarvan slechts kan worden vastgesteld dat deze niet werd meegenomen in de afweging gemaakt door de verwerende partij.

Uit het voorgaande blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN